

αγαθός

αγαθός, -ή, -ό, επίθ. [<αρχ. ἀγαθός], αγαθός. **1α.** που είναι απλοϊκός, αφελής, που μπορεί κανείς εύκολα να τον ξεγελάσει: «πήγε κι έμπλεξε ο αγαθός με τα σαΐνια της πιάτσας και τον μάδησαν». **β.** που είναι ενάρετος, χρηστός, καλός: «είναι πολύ αγαθός άνθρωπος και όλοι τον υπολήπτουνται». **γ.** που δεν έχει πείρα, που είναι άπειρος στα ερωτικά: «η άλλη του έκανε κάθε τόσο νόημα, αλλά, επειδή αυτός είναι αγαθός, δεν κατάλαβε». **2.** το ουδ. ως ουσ. **το αγαθό** και το ουδ. στον πληθ. ως ουσ. **τα αγαθά** βλ. λ. [αγαθό](#). Επίρρ. **αγαθά**.

- έχω αγαθή διάθεση ή έχω αγαθές διαθέσεις, βλ. λ. [διάθεση](#).

- έχω αγαθή πρόθεση ή έχω αγαθές προθέσεις, βλ. λ. [πρόθεση](#).

- ήρθα μ' αγαθή διάθεση ή ήρθα μ' αγαθές διαθέσεις, βλ. λ. [διάθεση](#).

- ήρθα μ' αγαθή πρόθεση ή ήρθα μ' αγαθές προθέσεις, βλ. λ. [πρόθεση](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας